

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Bystřickou v právní věci žalobkyně **H. K.**, nar., e.č., státní příslušnost Arménská republika, t.č. bytem, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky** se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.9.2013, č. j. OAM-262/ZA-ZA02-ZA14-2013,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a shrnutí obsahu napadeného rozhodnutí

[1] Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým soud žalobkyni neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul skutkový stav, zjištěný především z žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, která byla podána dne 22. 8. 2013, a dále z pohovoru k žádosti, který byl se žalobkyní veden dne 28. 8. 2013. Žalobkyně uvedla, že zemi původu, Arménii, opustila dne 20. 5. 2013, odjela do Gruzie, odkud letěla do České republiky, kam vstoupila dne 21. 5. 2013, na základě schengenského víza. Dokumenty k odjezdu si zařizovala v Tbilisi, neboť nechtěla, aby rodiče zjistili, že chce vycestovat z Arménie. Vízum získala za pomoci zaměstnavatele, který potřeboval vyslat někoho do ČR za účelem kontaktů s českou klientelou (jednalo se o cestovní agenturu v Jerevanu). Žalobkyně ve městě, kde žila, pracovala pro tuto agenturu jako průvodkyně, překládala

rovněž do angličtiny. Zemi původu opustila z důvodu strachu z otce a jeho bratrů. Otec totiž nerespektoval, že žalobkyně má přítele, Inda, který přednášel na lékařské univerzitě. I přes tuto dvouletou známost otec domluvil, že se žalobkyně provdá za syna jednoho jeho přítele. Nepřipouštěl, že by si mohla partnera vybrat, trval na tom, že se musí provdat za křesťana a zároveň Arména. Proběhly nucené zásnuby. Poté, co žalobkyně sundala a zahodila zásnubní prsten, ji otec zbil. K nucenému sňatku nutil i tetu žalobkyně, pokud by nechtěla uposlechnout, vyhrožoval jí, že ji oběsí. Žalobkyně s nuceným sňatkem nesouhlasila, odešla ke své přítelkyni, která žila se svou matkou. Manžel, kterého ji rodiče vybrali, byl z toho důvodu naštvaný, prohlásil, že žalobkyni zabije. Otec k tomu řekl, že na to má právo. Rodiče se na žalobkyni zlobili, že zostudila celou rodinu. Žalobkyně se proto rozhodla odjet z Arménie. Její rodina obchoduje a jezdí po celé zemi, neměla by možnost se před nimi schovat. Žalobkyně si nemohla jít stěžovat na policii, protože by to bylo ještě horší, v Arménii není zvykem, že by si někdo stěžoval na rodiče a byl proti tradici. Za svým přítelem žalobkyně jít nemohla, bydlel ve studentském bytě, později žalobkyně zjistila, že odjel do Dillí. Na organizace zabývající se pomoci ženám se obrátit nemohla, o žádné také organizaci nevěděla. Rodiče po žalobkyni pátrali, ptali se na ni ve firmě, kde pracovala, neznali však místo, kde bydlí její přítelkyně Diana. Žalobkyně doufala, že se otec uklidní, ale nestalo se to. Po příjezdu do České republiky žalobkyně navštěvovala kurzy češtiny, které měla zajištěny prostřednictvím svého zaměstnavatele. Nevěděla o možnosti požádat o azyl, dozvěděla se to náhodně a posléze žádost podala.

[3] Žalovaný žádost žalobkyně posoudil dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu a neshledal možnost pro udělení mezinárodní ochrany dle žádného z těchto ustanovení. Vycházel přitom jednak z tvrzení žalobkyně, jednak z materiálů, které doložila, dále pak zprávy MZ USA o dodržování lidských práv v Arménii za rok 2012 ze dne 19. 4. 2013. Konstatoval, že důvod tvrzený žalobkyní – problémy s rodiči kvůli vynucenému sňatku, není pronásledováním ve smyslu zákona o azylu. Uvedl, že žalobkyně může použít institutu vnitřního přesídlení, poukázal na aktivitu centra pomoci pro ženy, domácí i mezinárodní skupiny zabývající se lidskými právy a neshledal důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany z důvodu sloučení rodiny, ani důvody pro udělení humanitárního azylu nebo doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. V tomto směru vyšel i z informace MZV ČR ze dne 15. 7. 2013, ze které vyplynulo, že neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu po návratu do Arménie nehrozí nebezpečí, dále vyšel z uvedené zprávy MZ USA, ze které vyplynulo, že v případě protiprávního jednání vůči své osobě se v zemi původu může žalobkyně obrátit s žádostí o pomoc na kompetentní orgány a nevládní organizace. Neshledal tedy, že by žalobkyni hrozila vážná újma ve smyslu § 14a odst. 1 zákona.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[4] Žalobkyně obecně namítla porušení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád). Rovněž namítla, že byly porušeny § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, neboť má za to, že splňuje podmínky pro udělení jedné z forem mezinárodní ochrany. Dále rovněž namítla, že došlo k porušení čl. 3 a 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen EÚLP), čl. 3 Úmluvy proti mučení, čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (čl. 4 odst. 3 a 4, čl. 13, čl. 18, čl. 21 Směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohly žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen kvalifikační směrnice), čl. 8 odst. 2 Směrnice Rady

2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005 o minimálních normách o řízení v členských státech o přiznání a odnímání postavení uprchlíka (dále jen procedurální směrnice), čl. 9 odst. 2 procedurální směrnice.

[5] Žalobkyně konstatovala, že napadené rozhodnutí je založeno na nesprávném právním posouzení a skutková podstata, ze které žalovaný vycházel je v rozporu s obsahem spisu, tudíž je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

[6] Žalobkyně uvedla skutečnosti, které ji vedly k opuštění vlasti, zdůraznila, že rodiče rozhodují o osudu svých potomků a domluvené sňatky jsou častým jevem. Rodiče nerespektovali její známost s mužem, který pocházel z Indie. Dle přání otce se měla vdát za syna zámožných otcových přátel. Kdyby se za něho nevdala, zostudila by jak otce, tak i celou rodinu. Když odmítla zásnubní prsten, byla otcem zbita. Uvedla, že i její sestra měla problémy kvůli nucenému sňatku, otec a bratr nepřáli jejímu vztahu s mužem z Řecka, sestra i její přítel byli opakovaně zbiti, věc skončila tím, že přítel sestry se vrátil do Řecka, kde spáchal na podzim roku 2012 sebevraždu. Se stejnými problémy se potýkala i teta žalobkyně. Ze zpráv, které žalobkyně zaslala žalovanému, vyplývá, že policie nemá zájem řešit případy domácího násilí, podle tradice má muž právo ženu zbít, když neposlouchá a podobné incidenty se považují za soukromou věc. Když se případ domácího násilí přes veškeré překážky řešit začne, žena je společensky ostrakizována, protože na rodinu uvalila hanbu. Není výjimečné, že policie oznámí pobyt ženy původci násilí. Často se také stává, že policie kontaktuje původce násilí se žádostí o úplatek za vydání ženy. Muž, za kterého se má žalobkyně provdat je bohatý a není pro něho problém uplatit policisty, aby žalobkyni přivedli zpátky, proto se rozhodla nehledat ochranu u policie. Nečinnost policie je zmíněná i ve zprávě MZV USA o stavu lidských práv v Arménii za rok 2012, ze které žalovaný vycházel. Ten si však tuto zprávu zřejmě neprostudoval důkladně. Vyčetl pouze to, že policie eviduje nějaké případy domácího násilí a pro oběti násilí provozuje jedna nezisková organizace horkou linku a útulek sloužící jako chráněné bydlení. Zmínil rovněž, že arménská apoštolská církev rozjela osvětovou kampaň ohledně domácího násilí, dané výroky však vytrhl z celkového kontextu. Zmínil se o existenci četných neziskových organizací, zapomněl však dodat, že právům žen v problematice domácího násilí se věnuje pouze jedna, a to Women's Resource Center Arménia. Ta má tísňovou linku a útulek, který poskytl přístřeší pro 19 žen a 23 dětí. Z toho nelze dovodit možnost efektivní ochrany ze strany neziskových organizací. Přednost zde mají ženy s dětmi, kdežto žalobkyně je bezdětná. Tísňová linka, byť užitečná nemůže být účinným prostředkem ochrany před násilím ze strany rodiny. Jistě je správným krokem pokud se šíří osvěta mezi duchovními, kteří mají zvlášť v regionech venkovských velkou autoritu, avšak to ani to nesvědčí o možnosti efektivní ochrany, stejně jako to, že v Arménii působí veřejný ochránce práv.

[7] Rovněž úvaha o vnitřním přesídlení je nesprávná. Žalobkyně sice pobývala u kamarádky, příbuzní ji však hledali, přičemž naštěstí nevěděli, kde její kamarádka bydlí. Rodiče však cestují a mají kontakty, domluvený manžel je bohatý. Za této situace je přesídlení zcela neefektivní. Principem vnitřního přesídlení není možnost přežití v úkrytu, ale možnost najít nový domov, kde by člověk mohl žít beze strachu. Vzhledem k tomu, že Arménie je malá země, není zde místo, kde by žalobkyně mohla žít beze strachu. V případě návratu žalobkyni hrozí nucený sňatek, pokud by ho žalobkyně odmítla, je pravděpodobné, že by byla brutálně zbita, nebo dokonce zabita. Česká republika jejím vydáním do Arménie porušila několik ustanovení Úmluvy, zejména zákaz trestu smrti, zákaz mučení a zákaz zásahu do rodinného a soukromého života.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[8] Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Uvedl, že žalobkyně opustila zemi původu kvůli osobním problémům s rodiči a mužem, za které ji otec nutil se provdat. Aby bylo možno tyto obavy shledat azylově relevantními, muselo by jednání uvedených osob mít původ v její rase, pohlaví, náboženství, národnosti, souviset s příslušností k určité sociální skupině, či se sestáváním určitých politických názorů. Takovou skutečnost však žalobkyně netvrdila, ani nebyla zjištěna žalovaným. Mezinárodní ochrana je výjimečným institutem, sloužícím osobám, jímž ve vlasti hrozí vážné ohrožení života, zdraví nebo svobody se zákonem striktně vymezených důvodů. Ač pohnutky odchodu žalobkyně z vlasti jsou vážné a pochopitelné, nekryjí se se zákonem o azylu a zde vymezenými důvody. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.9.20005, č. j. 5Azs 125/2005-46 vyplývá, že jakkoliv je smyslem azylového práva poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu. Azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, není však univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávním postihující jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany jsou zákonem vymezeny úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut mezinárodní ochrany je aplikovatelný pouze v omezeném rozsahu, pouze pro pronásledování ze zákonem uznávaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněná pouze nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušení ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažná, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování.

[9] Nelze přehlédnout, že žalobkyně se v zemi původu vůbec nepokusila o vyhledání pomoci, ač uvedla, že se státními orgány žádné potíže neměla. Nelze tedy v jejím případě hovořit o tom, že by jí byla pomoc odepřena, či byla neefektivní. Pokud se někdo domáhá mezinárodní formy ochrany, měl by především důsledně využít možnosti ochrany v zemi původu.

[10] Z výpovědi žalobkyně je patrné, že se přestěhovala ke své kamarádce, a i když její rodiče věděli, kde pracuje, nepodařilo se jim se žalobkyní kontaktovat, ani se s ní setkat. Je zřejmé, že až do odjezdu z vlasti chodila do práce. Nelze tedy hovořit o tom, že by se ve vlasti ukrývala. Tato situace nehovoří o neefektivnosti využití institutu vnitřního přesídlení.

V. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[11] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, a shledal, že žaloba není důvodná.

[12] V řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., přezkoumává soud napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů a z těch hledisek, které žalobce v podané žalobě uvede, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst.1 a odst. 2 věta první s. ř. s.).

[13] Námitky porušení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a 4 správního řádu soud neshledal důvodnými. Soud neshledal, že by žalovaný postupoval v rozporu se zákony, právními předpisy ani mezinárodními smlouvami. Přihlížel ke specifickým předmětnému řízení, postupoval stejně jako v jiných obdobných případech. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že postupoval s cílem zjistit důkladně skutkový stav věci v potřebném rozsahu. Byl přitom limitován skutečnostmi, které tvrdila žalobkyně. Umožnil jí, aby podala úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které jí vedly k opuštění vlasti a k podání žádosti o mezinárodní ochranu. Přihlédl ke skutečnostem, které vyšly v řízení najevo a vyhodnotil je v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o azylu.

[14] Žalobkyně namítala rovněž, že žalovaný porušil § 13 a § 14b zákona o azylu. Tuto námitku nijak blíže nekonkretizovala. Soud konstatuje, že žalovaný se možností udělení mezinárodní ochrany dle těchto ustanovení zabýval. Připomíná, že se jedná o možnost udělení azylu a podle § 13 a doplňkové ochrany dle § 14b za účelem sloučení rodiny v případě, že rodinnému příslušníkovi žadatele byl udělen azyl nebo doplňková ochrana. Žalobkyně v průběhu řízení netvrdila naprosto žádné skutečnosti, svědčící o tom, že by v jejím případě takový rodinný příslušník, který by byl nositelem azylu nebo doplňkové ochrany v jejím případě existoval.

[15] Žalobkyně vznesla rovněž ve zcela obecné rovině námitku vůči posouzení její žádosti dle § 14 zákona o azylu, dle kterého lze udělit azyl z humanitárního důvodu. Jak vyplývá z důvodové zprávy k zákonu o azylu o humanitární azyl nelze žádat. Může být udělen pouze na základě úvahy ministerstva. Žalovaný v tomto směru provedl správní úvahu, byť stručnou. Konstatoval, že se zabýval rodinou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně, přihlédl i k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Vyšel z tvrzení žalobkyně, že v zemi původu pracovala pro cestovní agenturu, soukromě vyučovala, její zdravotní stav byl v pořádku. Zvážil rovněž tvrzení žalobkyně, že v případě návratu do vlasti se nemá kam vrátit, protože by ji rodiče nepřijali. V tomto směru uvedl, že žalobkyně sama uvedla, že má přátele v Jerevanu, přičemž na jednu ze svých přítelkyň se úspěšně obrátila se žádostí o pomoc. Může tak tedy učinit i v případě návratu do vlasti. Dle názoru soudu tato úvaha, byť stručná, je dostatečná. Ostatně žalobkyně ani v žalobě konkrétně netvrdila, že by žalovaný některou skutečnost, konkrétně v úvahách o humanitárním azylu opomněl zvážit.

[16] Žalovaný se zabýval především možností udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, přičemž správně konstatoval, že žalobkyně měla především obavy z jednání rodičů, zejména otce a muže, za kterého se měla na nátlak rodičů provdat. Žalovaný nijak nezpochybňoval, že by tyto uvedené soukromé osoby mohly být průvodcem pronásledování ve smyslu zákona o azylu, vzhledem k informacím ze země původu, (především zpráva MZ USA o dodržování lidských práv v Arménii za rok 2012), konstatoval, že oběti domácího násilí mají možnost vyhledat ochranu přímo v zemi původu, popř. jak bylo zjištěno i v případě žalobkyně, mají možnost využít institutu tzv. vnitřního přesídlení. Žalovaný tedy neshledal důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu a zdůraznil, že nepopírá, že by v Arménii docházelo k případům domácího násilí, je však možné je účinně řešit.

[17] Žalobkyně v této souvislosti vznesla námitky, vytkla žalovanému, že skutková podstata, z níž vyšel je v rozporu se správním spisem, zprávu MZ USA o dodržování lidských práv v Arménii za rok 2012 žalovaný neprostudoval důkladně, použil ji jednostranně, informace, které použil, vytrhl z celkového kontextu.

[18] Uvedené námitky soud neshledal důvodnými. Soud nepopírá, že situace žalobkyně v zemi původu nebyla náročná, přesto se ztotožňuje se žalovaným, že se nejednalo o pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Soud především souhlasí se žalovaným, že žalobkyně může své problémy řešit za pomoci vnitřního přesídlení. Žalobkyně sice uváděla při pohovoru a následně i v žalobě, že ji rodiče hledali, poté co utekla ke kamarádce se necítila bezpečně. Nicméně je zřejmé, že ač její rodiče věděli, kde žalobkyně pracuje a také se tam na ni ptali, žalobkyně po dobu téměř dvou měsíců žila u své kamarádky a pracovala, aniž by jí rodiče našli. Za situace, kdy věděli, kde pracuje, by za vynaložení většího úsilí dle názoru soudu bylo jistě možné její pobyt vypátrat.

[19] Pokud žalobkyně ve správním řízení uváděla, že s obdobnými problémy se setkala její teta, která byla přinucena ke sňatku, soud pokládá za významné, že žalobkyně uvedla rovněž, že nyní teta žije sama, protože s manželem nemohla vydržet. Je tedy zřejmé, že nakonec byla respektována její volba.

[20] Až v žalobě žalobkyně mluvila o problémech své sestry, tvrdila, že sestra i její přítel byli rodinnými příslušníky zbiti, vše nahlásili policii, která se tím odmítla zabývat. Přítel její sestry, který byl z Řecka, nakonec spáchal na podzim roku 2012 sebevraždu. Soud má pochybnosti o reálnosti tohoto příběhu, neboť žalobkyně měla dostatečný prostor ho uvést již v průběhu správního řízení, zvláště pokud se týkalo o její sestru a skončil sebevraždou jejího přítele.

[21] Žalovaný v napadeném rozhodnutí připustil, že v Arménii dochází k případům domácího násilí. Ze Zprávy o dodržování lidských práv za rok 2012 je zřejmé, že tresty za domácí násilí jsou stanoveny zákonem, přesto však domácí násilí nebylo účinným způsobem stíháno. Dle místních pozorovatelů většina domácího násilí nebyla oznamována, protože se oběti bály fyzické újmy a toho, že by je policie vrátila k jejím manželům, nebo se styděly svěřovat se se svými rodinnými problémy. Rovněž je ve zprávě uvedeno, že se objevily informace, že policie projevovala neochotu zasahovat v takových případech a odrazovala ženy od podání trestního oznámení, zejména mimo Jerevan. Většina případů domácího násilí se vyznačovala malou nebo střední závažností. Kampaň proti domácímu násilí, doškolení pro faráře, začlenila Arménská apoštolská církev, existuje zde rovněž Centrum pomoci pro ženy, které provozuje útulek a horkou linku. Existuje rovněž úřad obhájce lidských práv – ombudsman, který má mandát chránit lidská práva a svobodu. Jeho činnost je omezena kvůli nedostatku prostředků.

[22] Dle názoru soudu nelze konstatovat, že by v daném případě selhala vnitrostátní ochrana. V případě žalobkyně se jedná o problémy s rodiči a mužem, za kterého měla být provdána, jsou to tedy problémy se soukromými osobami. I přes bezesporu nelehkou situaci v zemi původu nelze dospět k závěru, že by stát odmítal nebo nemohl poskytnout žalobkyni odpovídající ochranu, pokud by se na stát se svým problémem obrátila. Především zde existuje právní úprava, která stanoví tresty za domácí násilí. Jak je již výše uvedeno, násilí na ženách je v Arménii rozšířeným jevem, většina domácího násilí však není oznamována, a to z důvodů obav obětí z fyzické újmy, studu svěřovat se se svými rodinnými problémy, obav, že by je policie vrátila k jejich manželům. Ze zprávy však nevyplývá, že by tyto obavy byly vždy naplněny, že by policie odmítala poskytnout pomoc, kdyby na tom oběť důsledně trvala. Za důležitou soud pokládá informaci, že problémy s policií byly v tomto směru především ve venkovských oblastech mimo Jerevan. Je tedy třeba vzít v úvahu okolnosti konkrétního případu, že žalobkyně od svých rodičů odešla právě do Jerevanu, kde téměř dva měsíce žila v bytě své kamarádky. Pokud tedy žalobkyně poukazuje na neochotu, či neschopnost státních orgánů poskytnout jí ochranu, jedná se o ryze účelovou námitku, neboť tyto orgány vůbec

nekontaktovala. Není ani vyloučena pomoc u organizace Centrum pomoci pro ženy, i když žalobkyně možnost této pomoci bagatelizovala, aniž se však pokusila jí využít.

[23] Soud při hodnocení věci vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, čj. 3 Azs 22/2004-48, podle kterého „*Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.*“

[24] Pokud se týká doplňkové ochrany, soud se plně ztotožnil se žalovaným, že žalobkyni nehrozí při návratu do země původu závažná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. S ohledem na okolnosti předmětného řízení je soud především toho názoru, že v předmětné věci nebyl naplněn prvek selhání ochrany v zemi původu. Soud v této souvislosti odkazuje na odůvodnění ve vztahu k § 12 zákona o azylu. V případě problémů má žalobkyně možnost se obrátit s žádostí o pomoc na kompetentní státní orgány či nevládní organizaci. Soud poukazuje rovněž na fakt, že před odjezdem ze země původu žalobkyně svojí situaci vyřešila tak, že žila u přítelkyně.

[25] Žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaný v řízení porušil řadu ustanovení mezinárodního práva (viz shrnutí obsahu žaloby). Žalobkyně provedla pouze výčet ustanovení, která měla být porušena, pouze k EÚLP uvedla, že by došlo v případě jejího návratu do země původu došlo k porušení několika ustanovení, jako je zákaz trestu smrti, mučení a zásahu do rodinného a soukromého života, neboť domácí násilí je možno podřadit pod definici mučení. V případě návratu mohla být brutálně zbita nebo dokonce zabita. Dle názoru soudu žalobkyně nesplňuje předpoklady pro přiznání postavení uprchlíka dle těchto předpisů, a to s ohledem na skutečnosti uvedené ve vztahu k §12 a §14a zákona o azylu, na které odkazuje.

VI. Závěr a náklady řízení

[26] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobní námítky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[27] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jako úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku, který nabývá právní moci dnem doručení (§ 54 odst. 5 s.ř.s.) je přípustná kasační stížnost za podmínek stanovených v § 102 a následujících s.ř.s., která musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně ve dvojím vyhotovení. Stěžovatel, který nemá

vysokoškolské právnické vzdělání, musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Brně dne 20. června 2014

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová